

Florans Matias (Mata Ibolya): *Árván maradt élet*

Esett a hó, jégcsíkokat festett a hideg.
A kihalt tereken átzúgtak a folyóvizek.
Meleg tapintat nélküli sivár tenyerekben,
a koldult alamizsnák morzsahegyekben.

Aluszékony hajnal gyötrelmes képében
és borult felhők gyászoló selymében.
Egy asszony vajúdását hallgatta az ég.
A végeláthatatlanba tompult opál fény.

Fehér vászon ágyon, vércseppes harmaton.
Megszületett egy gyermek, sebhalmazon.
A kínok között megszült lét sós verejtéke.
Lett egy anyának az utolsó szívverése.

Kegyetlen éjszaka a könnyek temetője.
Csillagtalan égbolt széttépett lepedője.
Árván maradt élet sorstalan magánya.
Ráborult a gyermek éhes kis ajkára.

Csillagszemeket érintett a ridegség.
Idegen karok között egy fájó ölelés.
Egy búcsú elcsukló, remegő hangja,
mely e gyermeket a sors kezébe adta.

A bábaasszony a csöppséget betakarta.
Lenvászon pólyával, csak a testét takarta.
De a magzati arcbrón megcsillant a dér.
Hajnali utakról üzenő ezüstös csillagtér.

Anyjának könnyes szemét a szívébe zárta.
Az első seb volt, mely a lelkét is eltakarta.
Hidegen csillant a decemberi köntös-fény.
Jégvirágos ablakon feltűnő gyertyafény.

Mely egy kis ház ablakából kivilágított.
Hol béke volt, nyugalom és minden áldott.
Lelkész ember lakta már hosszú évek óta,
és egy apáca aki a kertjét gondozta.

A bábaasszony halkán az ajtóhoz lépett.
Nem szólt semmit, csak kopogott egyet.
A kalács illata a kulcslyukon kiszivárgott,
és a gyermek keserves sírása felhangzott.

A bábaasszonyt Borbálának nevezték.
Az emberek őt elismerték és szerették.
Akkor, csupán a hóvihár szele suttozta,
hogy e tettét Isten nem jutalmazza.

Mert az árva csöppséget magára hagyta.
A hideg küszöbnek fagyos sarkába rakta.
Majd eltűnt a fehéren roppanó utakon.
Átlépve, egyszerűen minden büntudaton.

S kinyílt az ajtó, karácsony meleg ajtaja.
Az apáca rémült szemeiben a csoda.
Mikor a síró gyermeket megpillantotta.
Ezer ágról szálltak a hópelyhek tova.

Az apáca karjaiba vette a csöppséget.
A hidegben majdnem kihűlt kis testet.
S bevitte a meleg lakás békés otthonába.
A kandallóhoz érve, pokróccal betakarta.

A lelkész is odakucorgott a meleg tűzhöz.
Majd jól közel hajolt az újszülötthöz.
Nem kérdezett semmit, meg se szólott.
Mert a szívében minden szó elvirágzott.

A gyermek kék szemében csillag gyúlt, ott.
Mely, mint a Betlehemi csillag úgy ragyogott.
Csöppnyi piros ajka cuppogott nagyokat.
Éhes volt a drága, nyelt is nagyokat.

Margit az apáca tejet forralt a fazékban.
Majd lehűtötte és úgy adta kis kanálban.
Gondolta is, hogy majd vesz cumisüveget.
Mert fel kell, hogy nevelje eme gyermeket .

A lelkész mélyen a gondolataiba merült.
Ez a csöppség, vajon ide hogy került?
Születése percében már árvaságra jutott.
Árván maradt élet. Neki ez szolgáltatott.

Margit megetette, majd tisztába tette.
Akkor látta, hogy fiú a gyermekcsemete.
Karjaiba vette és ringatón elaltatta.
Szent Este szelleme szállt a családra.

Mivel karácsony éjszakája volt ekkor.
S minden történés egy jelenetsor.
Így az ünnephez méltóan elnevezték.
János lett a neve! Meg is keresztelték.

Eltelt tíz év és Jánosból nagyfiú lett.
Iskolába járt és szépen nevelkedett.
Szalmaszínű haja, mint a nappal fénye.
És szeme ragyogása volt az ég kékje.

Már csak Margit nevelte őt egyedül.
A lelkész lelke a felhőkön hegedült.
Ott is zsoltára volt a szent imakönyvnek.
Körülötte az angyalok mindig énekeltek.

Majd egy őszi nap halvány esthajnalán.
Mikor már a falevél is búcsúzik talán.
Bekopogott hozzájuk a bábaasszony.
Fájdalmasabb volt, mint az őszi alkony.

Tíz hosszú évig mardosta a keserű bánat.
És már nem bírta a szörnyű fájdalmat.
Hogy Ő volt, ki ajtó elé tette a gyermeket.
Akit azóta egyetlen percre sem feledett.

Mert a malomkő súlya a szívére nőtt.
És várta, csak várta az újabb esztendőt.
Így telt el tíz év bánatos panasza.
Bús szavainak börtön volt az otthona.

Borbála a bábaasszony bocsánatot kért,
hogy csak most mondja el igaz történetét.
Mert félt és gyáván megfutamodott.
Azon az éjszakán mindent elátkozott.

Tíz évvel ezelőtt azon a szörnyű éjszakán.
A megfagyott csillagok az eget uralták.
De a hideg nem csak az utakat karcolta.
Hanem egy anya életét halálba mardosta.

Az anya nem más, mint Borbála lánya,
és János a gyermek, az ő unokája.
Ezért a vétke még nagyobb bűn.
Mert unokáját eldobta szívtelenül.

János szemében könnypatak fénylett.
Szíve mélyen az anya szó már feslett,
de úgy tört fel onnét, mint egy vulkán.
Melynek törmeléke a megvetéshullám.

Izzott a levegő a meghittség otthonában.
Borbála bűne megfeszült a feloldozásban.
Reszkettek a képkeretek a fehér falakon.
Nyikorgott a szék a szú rágta padokon.

A csönd keserű mérge fanyar mosoly.
Sápadtan megtört kínos asszony mosoly,
mint a vénátlan erőkből kifolyt életek.
Bábként játszottak a szótlan szellemek.

S az apáca megtörte a fagyos csendet.
Kezébe vette a rózsafüzért és keresztet.
Borbála elé állt és elmondta a Hiszekegyet.
Majd az asszony ajkához érintette a keresztet.

János odaosont csendben, halk léptekkel.
Most szembesült csak a valós történettel.
Hogy Borbála az ő igazi nagymamája.
Aki elárulva lehelt csókot a homlokára.

Keserv, kín és porfelhő szigor az élet.
A vörös rózsákból fekete remény lett.
Irigyen tűnt a Hold halvány képe.
Júdás csókjának a véres mennyegzője.

János! -megszólalt halkan Borbála.
Nem tudtalak vállalni, de már hiába.
Kérlek, bocsásd meg az én vétkeimet.
Tudom, nincs rá szó és nincs kegyelem.

Borbála - anyámnak édesanyja!
Látod ez a gond mi szíved elapasztja!
Azt hiszed nincs szó és nincs bocsánat.
Jöjj és fogyasztjuk el együtt a vacsoránkat!

A vacsora illata bejárta a kis szobát.
Könnyű húsleves íze adta a zamatját.
A beszélgetés már nyugalmat árasztott.
S talán el is fedte a nyomasztó pillanatot.

Amikor az esthajnalcsillag beköszönt.
Borbála lassan készülődött és elköszönt.
És Jánost úgy ölelte a dobogó keblére,
mint mikor az anyja, halálának percébe.

Talán megérezte a vészjósló jeleket.
Zakatolt a szíve és a keze remegett.
Sápadt arcán áttűnt egy lila érvonal.
Szájzugnál egy felfröccsent vérfonal.

János karjai között elragadta a halál.
Furcsa tömjén illat, keringő álhomály.
Könnyek tornácára fagyott a bús magány.
Füst színű életből gyászoló szivárvány.

János sápadt arcán kiült a félelem.
Miért történt mind ez drága Istenem?
Csak egy órát láthattam a nagymamám.
S lettem újra árva, bús-magány.

Margit apáca meredt szoborként bámult.

Előtte az életnek a sötét tere tárult.

Hihetetlen tűzcsillag égett a szemében.

S átölelte Jánost a "csipkefenyérben"

Borbála halála után új csapás közeledett.

Szív erejében ember nem kételkedhetett.

Mert Jánosunk lelkét megtépázta az élet.

S ő, mint a szikla bírta a keménységet.

Szinte a felnőttkort még meg sem érte.

Mikor Margit apáca is elköszönt tőle.

Elment az útra, ahol dicsőségben élhet.

Az angyalok díszítettek egy édeni kertet.

Az árvaság keserű viasza már leégett.

A fájdalmas szív ezer sebből vérzett.

A kanócszálak elégett hamufoszlánya,

lett János életének fekete éjszakája.

S ahogy teltek múltak a hosszú napok.

János nap mint nap csak gondolkodott.

Hogyan folytassa megszürkült életét,

melyben már feladta minden reményét.

Így nem tanulhat és nem élhet tovább !
Nincs már senkije, hát hogyan tovább?
Marcangolta elméjét a józan ész tudat.
Dolgoznia kell és járni a sors utat.

Mivel gyermek volt nem dolgozhatott.
A gondnokságnak Ő nem hazudhatott.
Gyermeki arcán lefolyt egy könnypatak.
Sós ízű életút és kitágult pórus -utak.

Egy árvaházba befogadták szeretettel,
de annak falai lestek rá ridegséggel.
Bizarr szobája és ócska, roncs bútor.
Olyan volt, mint a tegnapi vacsora.

Mert egyszerű csupasz kenyeret kapott,
és még nem is panaszkodhatott.

Mert az árvaházban sok gyerek lakott.
Így örülhetett, ha az ő tányérjára is jutott.

Teltek, múltak a nyomasztó évek.
Cérnaszálon futó és elmúló remények.
A gyászos éjszakák fekete palettáján.
János könnye száradt időtlenül, árván.

Az árvaház hideg beton lépcsőjén,
tovafutó borostyán levelek peremén.
Ott ült János hosszú naphosszakat.
Sokszor bámulta a hideg csillagokat.

Társaival csak szűken, keveset beszélt.
Nem értette senki azt, amit Ő megélt.
Talán csak a sápadt Hold lopott fényei.
Tükröződtek benne, mint az elmúlásai.

Ennek a keserű életnek megtört percei.
Mert nem volt anyja, apja és szerettei.
Egy négyzetméter volt a szűk otthona.
S már a temetőben az összes rokona.

Még az árvaházban sem szerette senki.
Lassan elfordultak tőle a régi barátai.
Mert nem beszélt és magányába roskadt.
Árván maradt élete a mocsárba poshadt.

Az árvaház hátsó zárt kerthelyiségében.
Az árnyékos lombok őszi csendjében.
Ült János egy régi, megkopott fapadon.
Tekintete tűzliliomokká nőtt a pillanaton.

Mert angyalt látott fényes dicsőségben.
Fehér, ezüst szárnyakat kiteljesedésben.
A tiszta őszinte szeretet meleg sugarát.
Orchidea szirmokon Isten Szent akaratát.

A lélek csendléptekben haladt a szívhez.
Ablakot nyitott minden kis rekeszhez,
hogy a szeretet fénye szabadon áradjon.
Jánosnak békét és megnyugvást adjon.

Vörös ér-erezet volt minden levélcésze.
És narancssárga a Nap szétbomló fénye.
A szeptemberi délután fáradt sóhajtása,
ráterült a bágyadt, fakó színű violákra.

Csupán látomása volt e vak képzelet?
Játszott vele az élet, adva fényteret?
Vagy Isten valóban így közeledett?
Lombhullajtó őszben küldött üzenetet.

Az est fáradtabb volt, mint a nappal.
Hosszúra nyúlt késői bűnbocsánattal.
Könnyes párnán aludt el a gyermek.
Álma boldog volt, mint akit szeretnek.

A hajnal első bíbor fénye köszöntötte.
Az ablakhoz futott, hogy Ő is köszöntse.
Majd egy tollat fogott reszkető kezébe.
S megszületett első titkos kis verse.

Amikor csak öröm vagy bánat érte.
Keze és a dobogó szíve a tollat érte,
hogy papírra vesse minden gondolatát.
Érzelmekkel teli összes pillanatát.

És ihletének szép lassan a rabja lett.
Verseket írt egyre többet és szebbeket,
de megmutatni senkinek sem merte.
Titkát csak a kis notesz könyve ismerte.

Egyik tavaszi délután az órai szünetben.
Kiment az udvarra szomorú léptekben.
Bánatos jegyzetét a padon felejtette.
Így talált rá a tanár, szerelmes versére.

A tanár kétszer is elolvasta a verset.
Szívében érzett egy furcsa melegséget.
Ifjú korának az egyik emlékét idézte.
Első szerelmét, kinek csókját nem feledte.

Ezek után, arra az elhatározásra jutott.
Mivel a vers benne mély nyomokat hagyott.

Hogy majd beszélni fog Jánossal.
Aztán az igazgatói nagy tanácsossal.

Mert a gyermek tehetséges költő.
Egy lírikus ajkú érzelmes ódaköltő.
Ki még nagy fia lehet e nemzetnek.
S talán a versei is megjelentetnek.

A tanár úr ezek után tette a dolgát.
Versek köré fonta minden gondolatát.
Elképzelte Jánost elismert íróként.
S látta önmagát híres műfordítóként.

Másnap megkereste a Nagy Tanácsost.
Az iskolában az első osztálytanácsost.
Aztán elmondta, hogy János verseket ír.
Kezéből a földre hullott egy sárgult papír.

Rajta egy vers díszes betűkkel írva.
A Gyöngybetűk rímjei szépen kifaragva.
Tartalmas sorok érzékeny ihletében.
Lélek szólalt meg egy ember szívben.

A Nagy Tanácsos elolvasta a verset.
Majd hosszan szövögette azt a tervet,
amely valójában nem volt elismerés.
A Tanár Úrban lett ez szomorú felismerés .

Hogy a Tanács Jánost nem támogatja.
Sem azt, hogy a verseit majd kiadatja.
Így egy álom ismét a semmibe hullott.
A balszerencse ismét mutatta a sorsot.

Jánoshoz is eljutott e bús, szomorú hír.
Mérgében az asztalán nem maradt papír.
Csak tépte, tépte a megírt versszakokat.
És megsiratta az összegyűrt papírlapokat.

Mert az írásban talált a lelke menedéket.
Szívéről a szavak levették azt a nehezéket,
mely éjszakánként szorították gúzsba kötve.
Így érezte magát a világból kirekesztve.

János úgy döntött nem ír több verset.
És messzire eldobta a papírtekercset.
Szeme szürke lett, mint a vihar előtti fény,
melynek fekete borúját eltakarta az ég.

A csigalépcsőn elindult lefelé a parkba,
de a szíve egy kis kápolnába húzta.
Oda, ahol a szomorú imáját elsuttogta.
Abban a hitben, hogy Isten meghallgatta.

A napnyugta vörösen árasztotta színét.
Mikor az esthajnal is kibontotta fényét.
És a lámpasorok névtelen utcasorán.
Egy koldus botorkált részeg- tétován.

János odalépett hozzá kissé idegesen,
de magabiztosan és eléggé hitelesen.
Kezet nyújtott a félhomály kapujában.
A sorstalanság kezét a kínzó bajban.

Mert szeretetet koldult egy idegentől.
Kinek már rég kijutott a szenvedésből.
Megérezte a nyomorult elátkozott sorsát.
A koldus tekintetében a saját maga sorsát.

Aztán a zsebéből elővette az egyik versét.
Az életéből megmaradt szenvedés terhét.
Talán ez volt a legszebbik lírai verse.
Rímekbe szedett szép gondolatmenete.

Majd a koldus reszkető két kezébe tette.
Egy ezüst pénzérmeget tett még melléje.
És tovább haladt a szótlanság csendjében.
Gallérját felhúzta, mert fázott a hidegben.

A névtelen utcasoron búsan ballagott.
Egy fekete kóbor kutya utána ugatott.
Nyüszített az eb a hideg vaksötétben.
Gazdátlan élete egy járdaszegélyben.

A csillagok is búsan elfénytelenedtek.
Türkiz páracseppek a semmivé lettek.
Kihalt utak sáros és göröngyös talaján.
Egy régi szekérnyom volt az út, csupán.

János a szent bogarak után lépkedett.
Ők mutatták az utat és fényes testüket.
Mert a bogarak hátán elgörbült az idő.
Futó selyemszálon egy elképzelt jövő.

A koldus még ott maradt az utca kövén.
Tekintete a versen és az ezüst pénzérmen.
De a meggyengült szemeinek tükrében.
Csak egy homály úszott a feketeségben.

Takarótlan álma ott maradt az utca kövén.
Nem járt arra senki, csak a bús hangú szél.
Csak az ölelte magához a kihűlt testet.
Nem siratta senki, csak az eső csepergett.

János az árvaház bejáratához érkezett.
Nem nézett vissza, magába feledkezett.
Csak egy álom volt a puszta éjszakában.
E gondolatokkal ült le a kis szobájában.

Van e sors hasztalan és nyomorultabb.
Egy ártatlan gyermek szívétől bánatosabb.
Van e kéz, melyből a segítő jóság árad?
S van e szeretet, mely önzetlenül is ad?

Eltelt öt év, sok szürke árnyalattal.
Szomorú és néha vidám nappalokkal.
János kitűnően tanult az iskolában,
de helyét nem találta a nagyvilágban.

Advent hetében egy fagyos reggelen.
A délelőtti tanórák egyik szünetében.
Jánost hívatta az iskola tanácsosa.
Mert vele volt fontos beszélőnivalója.

Félszegen bekopogott a tanácsterembe,
és már nyílott is az ajtó díszes pereme.
Jó előre köszönt és mélyen meghajolt,
mert mindig becsületes és illedelmes volt.

János, kérlek jöjj hozzánk közelebb !
Szólt egy hang talán a legöregebb.
A főplébánosnak egy jó barátja vagyok.
Kezet nyújtok. Lévai Tamás pap vagyok !

Tamás elmesélte, hogy mi okból érkezett.
Mennyit várt, kutatott még megérkezett.
Hogy megtalálja az árvaházban azt a diákot,
melynek versén sokszor elszomorkodott.

A verset, mint kincset egy koldusnál találta.
Az utca porában egy falevél takarta,
és Tamás érezte, hogy a nagy költő él!
Csak az árvaház falán fut borostyánlevél.

János szemében összegyűltek a könnyek.
Megszólalni nem tudott, szívébe döftek.
De az éles hasítás a metszés örömforrása.
Advent Ünnepeinek Szent Angyal Varázsa.

Felragyogott egy fénycsillag az égen.
Fényességében bámulatosan, szépen.
És a sarkcsillagi áldás sors képletében.
Isten látta a jövőt az ifjú író kezében.

Kinek az élete a kezdetektől volt árva.
Nem volt testvére és gyerekszobája.
Anyja meghalt, apja már rég koporsóban.
Száműzött árvaként élt a nagyvilágban.

De Tamás plébános a szárnya alá vette.
Ígéretes jövőt jósolta János minden verse.
A biztató szavaktól a képzelete szárnyalt.
Dallam húrcsengésekben a rímjei árnyalt.

Tavasza volt, május és egy kései délután.
Méhék zümmögtek az akácfák virágján.
Csöndes pára illatokban ringatózott a rét.
Zöld selyemkendőt öltött minden sövény.

Jánost a szerelem a parkba csalogatta.
Az arcát a lány szellő megsimogatta.
Sudár természetével ép a fűvényre lépett.
Mikor egy kék szempár a szemébe nézett.

S ekkor megenyhült az összes fájdalma.
Sebei hegének már nem volt birodalma.
Már nem érezte a kín erős szorítását.
Csak a gyönyört látta és annak a vágyát.

A lány rubint vörös ajkán az édes ívet.
Amelynek mosolya perceket ékesített.
A pillanat varázsát a két érző szív között.
Melybe a szerelem lángja beköltözött.

A szerelem jött és bódítóan áradt.
Tündökölt és a szem könnybe lábadt.
Végzetszerű villámlás volt az egész,
melyben a mondandó csak elenyész.

Mert a két szív dallama egy dobbanás.
A pillantás varázsa az egymásra találás.
Finom érzéshálót font a tűzfátyol köré,
mint a részegítő mámoros francia küvé.

S talán a tavasz mámora is kék volt.
Tulipános fátylakat a tó vize horgolt.
Mint kavics hullámon az elsimult meder.
Úgy tisztult a lelkek cseppjében a teher.

János a lányhoz lépett és bemutatkozott.
Érezte, hogy szíve hevesebben dobogott.
Valami őrjítő vonzalom ereje égette.
S áldotta a percet, hogy ezt átélhette.

A lány nyújtotta fehér, finom kis kezét.
Átadva Jánosnak a szíve melegét.
Rózsás levelű csendes lombok alatt.
Levélháton tükröződött a smaragd.

Gyémántgyűszű és elixír az a lét,
melyben angyal hint ezüst tollpihét.
És magával ragadó minden érintés.
Hitben oldoz keresztet a megértés.

És így telt el sok szép, édes pillanat.
A szerelem ihlette tavaszi szavalat.
A jegenyesor hosszú törzsfái között.
Ahol az ajkakra a csókok íze költözött.

És lassan eljött a forró meleg nyár.
Esküvőre készült a szerelmespár.
A kápolna termében szólt az ének.
Szívhez szóló angyali zsoltárének.

Mikor János és Anna egybekeltek.
A helyi püspök előtt megesküdtek,
hogy szeretni fogják egymást mindig.
Erre a frigyre a szív-szerelmet hintik.

Majd a faluban béreltek egy lakást.
Feledve már a sok megpróbáltatást.
A közös élet magvait bízva elültették.
És a jövőjüket már szebbnek remélték.

Az esti alkony édes kis csendjében.
Ültek egymás mellett meghittségben.
Sokszor beszéltek a boldogságukról,
és a szerelemben eltelt napjaikról.

Az egyik este is a jövőjükéről beszélgettek.
Mikor a kertkapu vasrácsán bezörgettek.
Tamás atya volt a késő esti vendég.
Kinek a jöttét üdvösségként vették.

Tamás atya a sűrű elnézését kérte,
hogy váratlanul köszöntött be, így este.
Mondta már nem tudott várni reggelig.
Sem az ígéretet hozó bölcs hajnalig.

Mert öröm volt a hír mit el akart mondani,
és talán a világgal is hangosan újongani.
Hiszen János versét nagy szívvel fogadták.
A Szerkesztőségben a verseit kiadatták.

A boldogság János szívét megérintette.
Az örömforrás kútjából az italát kimerte.
Melynek ihlet íze volt a Grál kehelyben.
Öröklét itala a halványszínű vizekben.

Melyben Isten szólt hozzá jelekben.
Volt, hogy álmaiban vagy a tetteiben.
János mindig alázatosan viselkedett,
és mindenért szerénységgel viseltetett.

Pár év múlva nagy költőként emlegették.
A kortársai becsülettel őt elismerték.
A társasági élet vágyta a jelenlétét.
Szavait, tetteit és a bölcs véleményét.

Mégis éjjelente mikor ébren álmodott.
Az írógép fehér lapjaira rímeket faragott.
Sokszor érezte, hogy boldog úgy lehet,
ha felnevelhet egy csöppnyi gyermeket.

Akinek a szép szemébe mosolyoghat.
És akinek a kis szívében bizalmat kap.
Kéért élhet és dolgozhat nap nap után.
Aki azt mondaná: Szeretlek Apukám!

Vágyott a családi élet békés melegére.
A szeretet átfogó meleg érzetére.
Vasárnaponként a templomba jártak,
és gyermekáldásért hűen imádkoztak.

De csak teltek a hosszú, nehéz évek.
És lassan elhalványultak a remények.
Halkabb lett az ima a templomi csendben.
És több a könnycsepp János szemeiben.

János évei eseménydúsan teltek,
de a perc csendjei, mint az őszi felleg.
Verseit már a nagyvilág megismerte,
de a szíve búját csak hitvese ismerte.

Csalódott a remény biztató szavában.
A megérzések délibáb látszatában.
Hiszen karjai nem ölelhettek gyermeket.
Bánatosan számolta az elfogyó éveket.

Anyjára nagyon sokszor emlékezet.
Kitől kapta az árván maradt életet.
Mégis e fájdalom boldog gyönyör képe,
mikor eszébe jutott a múlt eseménye.

És a legjobb dolog mi történt az életében,
hogy megismerte Annát a tavaszi kertben.
És a szerelemükre az örök áldást kapta,
így lett a szívének egy hű, boldog társa.

December volt egy fagyos éjszaka.
A bokrok csillagvirágzata zúzmara.
Fák törzsén bús harkály-dal reszketett.
Szomorú tájban meghasadt emlékezet.

De Jánosék szobája a csendsziget.
Anna szorgos kezeitől egy zöld liget.
A karácsony dicső fénye is ragyogott.
Ott, ahol a két szerelmespár lakott.

És a tél fehér kesztyűjében kopogott.
Ajtójuk elé egy mózeskosarat rakott.
Benne egy síró kis árván maradt életet.
Jánosnak az Úr elküldte az IGÉRETET.